

שיעור מספר 7*
17 - 11 נובמבר

"התגברות על החטא"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
רומים 6; 1ה ליוחנן 1:8-2:1;

פסוק לשינון: "חַטָּא לֹא יִשְׁלַט בְּכֶם, כִּי אֵינְכֶם תַּחַת יַד הַתּוֹרָה אֲלֵא תַחַת יַד הַחֲסִיד" (רומים 6:14)

אם מעשים אינם יכולים להושיע אותנו, מדוע להטריד את עצמינו יותר מדיי? אולי פשוט אפשר להמשיך לחטוא ללא בקרה? הפרק השישי באיגרת הוא תשובתו של שאול לשאלה חשובה זו. שאול מתעסק כאן עם מה שבדרך כלל מכנים כ"קדושה", תהליך שבו אנו מתגברים על החטא ומשקפים יותר ויותר את אופי המשיח. המילה מופיעה פעמיים בלבד בספר רומים, ברומים 6:19,22 (ביוונית hagiasmos). האם זה אומר כי לשאול אין מה להגיד על קדושה? כלל וכלל לא. בכתבי הקודש המילה "להקדיש" בדרך כלל מופיעה בהקשר של להקדיש משהו לאלוהים. כלומר אנשים מקודשים, הם אנשים אשר הקדישו עצמם לאלוהים. השבוע נתבונן בצד אחר של ישועה על סמך אמונה, אשר בקלות ניתן להתבלבל ולהבין אותו באופן שגוי: הבטחות ניצחון על החטא בחיי אלה הנושעים על ידי ישוע.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-18 בנובמבר.

היכן שופע החטא

ברומים 5: 20, מצהיר שאול הצהרה רבת משקל: "היכן שֶׁהִתְרַבָּה הַחֲטָא, הַחֶסֶד שֶׁפָּע עוֹד יוֹתֵר". כוונתו היא כי לא משנה כמה נורא החטא ותוצאותיו, בכוחו של חסד האל להתמודד עימו. איזו תקווה זה נותן לנו, בעיקר במצבים בהם אנו חשים כי חטאינו כבדים מדי בשביל להיסלח. ברומים 5: 21, מראה שאול כי על אף שהחטא הוביל אותנו למוות, חסדו של אלוהים באמצעות ישוע הביס אותו ומעניק לנו חיי נצח!

קראו רומים 6:1. מה הדעה ששאול מתמודד איתה כאן, וכיצד ברומים 6:2-11 הוא משיב לסוג חשיבה כזה?

שאול מציג מספר טיעונים מדוע אדם מוצדק אינו צריך לחטוא. ראשית כל, הוא אומר כי אנו צריכים לא לחטוא מפני שמתנו בשביל החטא. לאחר מכן הוא מסביר מה משמעות הדבר.

הירידה למים בטבילה מייצגת קבורה. מה נקבר? "האדם הישן", כלומר הגוף החוטא, הבשר אשר נשלט ונוהל על ידי החטא. כתוצאה מכך, "בשר ודם חוטא" זה נהרס, כך שאיננו משרתים יותר את החטא. ברומים 6 החטא מוצג כאדון אשר שולט במשרתיו. מאחר ש"בשר ודם חוטא" ששירת את החטא הושמד, שילטון התורה חדל. מי שיוצא מן המים (הקבר) - בטבילה, יוצא אדם חדש אשר לא משרת את החטא יותר. חיינו מתחדשים לחלוטין. ישוע מת אחת ולתמיד, וכעת הוא חי לנצח. לפיכך, מאמין אשר נטבל מת בשביל החטא אחת ולתמיד ואינו צריך לשוב לחטא ולשליטתו. כמובן, שכולנו יודעים ומבינים כי החטא אינו נעלם מחיינו בצורה אוטומטית בין רגע שאנו יוצאים מן המים. לא להיות בשליטת התורה אינו אומר לא להיות במאבק עם החטא.

"מכאן אנו רואים בבירור את משמעות דברי השליח. כל הדברים כמו: 1. "אנו מתים לחטא", 2. "אנו חיים בשביל אלוהים", וכו', מסמלים כי אנו לא נכנעים לתשוקות החטא שלנו. עם זאת, החטא נשאר בנו עד סוף חיינו, כפי שאנו קוראים בגלטים 5: 17: "הַבֶּשֶׂר מִתְאַוָּה לְמָה שֶׁבִּגְנוּד לְרוּחַ, וְהָרוּחַ מִתְנַגֶּדֶת לְבֶשֶׂר; שְׂנִיָּהֶם מִתְנַגְּדִים זֶה לְזֶה". לכן כל השליחים והקדושים מודים כי החטא ותשוקותיו נשארים בנו עד שהגוף יהפוך לאפר, ונקבל גוף חדש (מהולל) החופשי מתאוה וחטא." (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 100).

”כאשר החטא מושל”

איזו התראה ניתנת לנו ברומים 6:12?

המילה ”ימשול” מעידה כי החטא מוצג פה כמלך. משמעות המילה המקורית ביוונית היא להיות מלך, או למלא תפקיד של מלך. החטא החלטי מאוד והוא מוכן לקחת על עצמו את תפקיד המושל על גופנו ולהכתיב לנו כיצד להתנהג.

כאשר שאול אומר ”אל ימשול החטא” הוא מתכוון לומר כי אדם מוצדק יכול למנוע את שליטת החטא כמלך בחייו. זו הנקודה שבה הרצון מגיע לפעולה.

”מה שצריך להבין הוא מהו כוח רצון אמיתי. זהו הכוח השולט בטבע האדם, כוח ההחלטה, או הבחירה. הכל תלוי בפעולה הנכונה של הרצון. כוח הבחירה שאלוהים נתן לבני אדם. אנו לא יכולים לשנות את הלב שלנו, אנו לא יכולים מעצמינו לתת לאלוהים את רגשותינו. אבל כן אנו יכולים לבחור לשרת אותו. יכולים לתת לו את רצוננו; לאחר מכן הוא יפעל בתוכינו כדי שננהג על פי רצונו הטוב. לכן צריך להביא את כל הטבע שלנו תחת שליטת רוח המשיח; רגשותינו יהיו מרוכזים בו, ומחשבותינו יהיו בהרמוניה איתו.” (אלן ג' ווייט, Steps to Christ, עמוד 47).

בפסוק 12 מדבר שאול על תאוות. תאוות אלה יכולות להיות הן לטוב והן לרע. כאשר החטא שולט, דבר זה יגרום לנו לחשוק ברע. התאוות יהיו חזקות ואף בלתי מנוצחות, אם נצא נגדן לבד. החטא הוא רודן אשר לא ניתן לספק אותו אף פעם והוא תמיד חוזר כדי לקבל יותר. אך ורק באמצעות אמונה ובאמצעות הצהרת הבטחת הניצחון אנו יכולים להביס את השליט הבלתי מתפשר הזה. המילים ברומים 6:12 חשובות, והן מבססות טוב יותר את הנאמר קודם לכן בפסוקים 10,11. האדם הנטבל כעת חי בשביל אלוהים דרך ישוע המשיח. כלומר, אלוהים הוא מרכז חייו. האדם עובד ומשרת את אלוהים, עושה את הטוב בעיניו, ולפיכך זה בלתי אפשרי שישרת בו זמנית את החטא.

קראו שוב את הציטוט של אלן ווייט. שימו לב כמה מכריע העניין של חופש הבחירה. כבריאות מוסריות יש לנו חופש בחירה – כוח לבחור בין נכון ולא נכון, טוב ורע, משיח או העולם. במהלך 24 שעות הבאות נסו לשים לב כיצד הינכם משתמשים בחופש בחירה זה. מה הינכם יכולים ללמוד מהדרך שבה אתם מנצלים לטוב או לרע מתנה קדושה זו?

לא תחת יד התורה, אלא תחת יד החסד

קראו רומים 6:14. כיצד אנו מבינים פסוק זה? האם זה אומר כי עשרת הדיברות אינן מחייבות אותנו יותר? אם לא, מדוע לא?

פסוק 6:14 הוא אחד ממשפטי המפתח בספר רומים. ולעתים קרובות הוא מצוטט לנו, האדונטיסטים, כסיבה לכך שיום השבת התבטל. כמובן, שזה לא מה שהפסוק אומר לנו. כפי שאמרנו לפני כן, כיצד התורה יכולה להתבטל והחטא עדיין יהיה קיים? שהרי חוקי התורה המוסרית מגדירים את החטא. אם נקרא את מה שכתוב בספר רומים לפני כן, או אפילו רק את פרק 6, קשה מאוד לראות כיצד שאול באמצע הדיון על מציאות החטא פתאום אומר "התורה המוסרית – עשרת הדיברות, אשר מגדירים מהו חטא מבוטלים". זה חסר הגיון. שאול אומר כי אדם אשר נמצא "תחת יד התורה", כלומר תחת מערכת יהודית כפי שפעלה בימיו עם כל חוקיה ותקנותיה – יהיה מונהג על ידי החטא. בניגוד לכך, אדם אשר חי תחת חסד האל יהנה מניצחון על החטא, משום שהתורה תהיה רשומה בלבו ורוח אלוהים מכוונת את צעדיו. קבלת ישוע כמשיח, הצדקה על ידו, טבילה בשם מותו, מוות "האדם הישן", תחייה לחיים חדשים – אלה הדברים אשר יגרשו את החטא מחיינו. זכרו באיזה הקשר מופיע פסוק 14, בהקשר ההבטחה לניצחון על החטא. איננו צריכים להגדיר את הביטוי "תחת יד התורה" באופן מוגבל מדי. אדם אשר מניח כי הוא חי "תחת החסד" אך אינו ממושמע לאלוהים לא יקבל חסד אלא הרשעה. "תחת יד החסד" משמע כי באמצעות חסד האל, כפי שהתגלה בישוע, ההרשעה שהתורה מביאה על החוטאים מבוטלת! ובכן, כעת חופשיים מהרשעת המוות שמביאה התורה, אנו חיים חיים מחודשים, אשר מצהירים בבירור כי איננו חיים לעצמינו יותר ואין עבדים של החטא.

כיצד חווייתם במציאות את החיים החדשים במשיח? אילה ראיות מוחשיות אתם יכולים להביא כדי להראות מה ישוע עשה למענכם? באילו תחומים הינכם מסרבים להרפות, ומדוע עליכם להרפות דווקא בהם?

חטא או ציזת

קראו רומים 6:16. מה שאול אומר כאן? מדוע הטיעון שלו כאן הוא שחור על גבי לבן? זה או זה, או זה, ללא שטח ניטרלי. מה הלקח שאנו צריכים ללמוד מניגוד מוחלט וברור זה?

שאול חוזר על הנקודה כי חיים חדשים אינם מעניקים חופש מן החטא. חיי אמונה הופכים לאפשרי את הניצחון על החטא. למעשה, אנו יכולים לקבל את הניצחון המובטח לנו דרך אמונה בלבד.

שאול ממשיך לדמות את החטא למלך הדורש ציזת ממשרתיו. שאול מציין כי לאדם יש בחירה למי לשרת. הוא יכול לשרת את החטא, דבר שיוביל למוות, או שהוא יכול לשרת צדקה אשר מובילה לחיי נצח עם אלוהים. שאול אינו משאיר לנו מקום לספקות ופשרות. הבחירה היא ברורה בין שניים, אין משהו שלישי באמצע. מפני שבסופו של יום אנו ניצבים בפני חיי נצח או מוות נצחי.

קראו רומים 6:17. כיצד שאול מרחיב כאן את מה שאמר בפסוק הקודם (16)?

שימו לב, כיצד באופן מעניין הציזת מתקשר לדוקטרינה נכונה. משמעות המילה היוונית לדוקטרינה כאן היא תורה. המאמינים הרומיים למדו את עיקרונות האמונה המשיחית ופעלו בהתאם לכך. לכן, עבור שאול, כאשר ציזת לעיקרון אמונה נכון מגיע מתוך הלב הוא שירות הצדקה (רומים 6:18). לפעמים אנו שומעים כי עקרונות אמונה אינם חשובים כל עוד אנו מביעים אהבה. זה ביטוי מאוד פשטני למשהו כלל לא פשוט. כאמור, בשיעור הקודם, שאול היה מאוד מוטרד מעיקרון אמונה שגוי שהופץ בקהילה בגלטיה. לכן, אנו צריכים להיזהר בהצהרות אשר משמיצות את חשיבות התורה הנכונה.

משרתי החטא, ומשרתי הצדקה: ההבדל מאוד פשוט וברור. אם לאחר הטבילה אנו חוטאים, זה בהכרח אומר כי אנו לא באמת נגאלנו? קראו 1 ליוחנן 2:1-8:1. כיצד קטע זה עוזר לנו להבין מה המשמעות של להיות תלמיד ישוע ובו זמנית להיות נתונים לכישלון לפעמים?

חופש מהחטא

קראו רומים 23-19:6 וזכרו את מה שלמדנו עד כה על פרק 6. סכמו לעצמכם את תמצית דברי שאול. שאלו עצמכם כיצד אתם יכולים להביא לידי ביטוי במציאות את האמיתות עליהן מדבר שאול בחייכם? אילו נושאים מונחים על כף המאזניים כאן?

דברי שאול כאן מעידים על כך שהוא מבין בשלמותו את טבעה החוטא של האנושות. הוא מדבר על "חולשת הבשר". הוא מודע למה מסוגל הטבע החוטא של האדם לעשות כאשר נותר לבד עם עצמו. שוב שאול פונה אל כוח הבחירה – הכוח שיש לנו להקדיש את עצמינו ואת הבשר החלש שלנו לאדון חדש, ישוע, אשר יאפשר לנו לחיות חיי צדקה. הרבה פעמים מצטטים את רומים 6:23 כדי להראות כי העונש על חטא, על עבירת התורה הוא מוות. אין ספק בכך. אך מלבד זאת חשוב לזכור כיצד שאול מציג את החטא ברומים 6, כשליט אשר מכתוב למשרתיו כיצד לעבוד אותו ומרמה אותם בתשלום שכר על עבודתם במוות.

שימו לב גם להתפתחות הדמות של שני האדונים. שאול מסב את תשומת ליבנו לעבודה כי עבודת אדון אחד משחררת אותנו משליטת האדון השני. שוב אנו רואים את הבחירה הברורה: אחד או השני. אין אמצע. יחד עם זאת, אנו יודעים כי אין זה אומר שנפסיק לפגוש בחטא בחיינו ולהתמודד עימו, ולפעמים אף להיכשל וליפול. קטע זה מהווה ערעור רב כוח עבור אלה המשרתים את החטא. רודן זה לא מציע דבר מלבד מוות תמורת עשיית מעשים מבישים. לכן אדם נבון אמור להיות מעוניין בהתפטרות משליט כזה. לעומת זאת, אלה אשר משרתים צדקה מבצעים מעשים הראויים לשבח, וזאת לא במטרה להרוויח את ישועתם, אלא כתוצאה מניסיונם החדש.

נקודות למחשבה

"הוא [ישוע] לא הסכים לחטוא. הוא לא נכנע לפיתוי אפילו ברמת המחשבה. משמע כי זה יכול לפעול גם בחיינו. הפן האנושי של ישוע היה מחובר לפן האלוהי; הוא הצטייד לקראת הסכסוך בשכינת רוח הקודש. והוא בא כדי להפוך אותנו למשתתפים בטבע האלוהי. כל עוד אנו מחוברים אליו על ידי האמונה, לחטא אין יותר שליטה עלינו. אלוהים מושיט יד לקראת האמונה שבנו ובמהירות מטיל עלינו את האלוהות של ישוע, בכדי שנוכל להגיע לשלמות האופי." (אלן ג' וייט, *The Desire of Ages*, עמוד 123).

"בטבילתנו התחייבנו לשבור כל קשר עם השטן ונציגו, ולהקדיש את הלב, השכל והנפש לעבודת הרחבת מלכות האלוהים... האב, הבן ורוח הקודש מתחייבים לשתף פעולה עם כלים אנושיים קדושים" (אלן ג' וייט, *The SDA Bible Commentary*, כרך 6, עמוד 1075).

"חיי מאמין שבהם אין התאמה בין אמונה ומעשים לא יביאו כל תועלת. איש אינו יכול לשרת שני אדונים. בני הרשע משרתים את אדוניהם, והם לא יכולים להיות משרתים של אלוהים עד אשר יתנערו מהשטן ומכל מעשיו. אלוהים חשף אמיתות קדושות כדי להפריד את עמו מן החוטאים ולטהרו. אדונטיסטים שומרי שבת צריכים לחיות את אמונתם" (אלן ג' וייט, *Testimonies for the Church*, כרך 1, עמוד 404).

שאלות דיון:

1. האם קיימת סתירה בכך שאנו מאמינים ויש לנו הבטחות נפלאות לניצחון על החטא, אך בכל זאת אנו חוטאים וליבינו מושחתים? הסבירו תשובתכם.
2. ספרו בכיתה עדות שלכם למה שישוע עשה בשבילכם, איזה שינוי חל בכם בעזרתו, ואילו חיים חדשים יש לכם איתו כעת.
3. מדוע חשוב לזכור ולהדגיש את שני ההיבטים של הישועה? הראשון – מה שישוע עשה למען ישועתינו, והשני – השינוי שמתחולל בנו בעזרת ישוע. מה קורה אם אנו מדגישים מדי רק את ההיבט הראשון ושוכחים מן השני?